

การศึกษาย้อนหลังผู้ป่วยออทิสติกที่ได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

ระหว่าง พ.ศ.2543-2547

ศิริรัตน์ จารุณนิช

ภาวะออทิสติกเป็นภาวะที่เกิดจากความผิดปกติของสมอง ที่มีอาการสำคัญเป็นความบกพร่องในพัฒนาการด้านภาษา ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีความสนใจจำกัดหรือมักมีพฤติกรรมซ้ำๆ โดยมักเริ่มมีอาการแสดงตั้งแต่ผู้ป่วยอายุ 1-2 ปี ถึงแม้ว่าภาวะนี้จะไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ แต่การวินิจฉัยอย่างรวดเร็วและถูกต้อง จะทำให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาที่เหมาะสมตั้งแต่แรก ส่งผลให้ผู้ป่วยสามารถมีพัฒนาการดีขึ้นได้ ในประเทศไทยมีรายงานข้อมูลเกี่ยวกับออทิสติกไม่มากนัก และยังไม่มีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการได้รับการวินิจฉัยได้เร็ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อศึกษาข้อมูลทางคลินิกของผู้ป่วยออทิสติกที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช และปัจจัยที่มีผลต่อการได้รับการวินิจฉัยก่อนอายุ 3 ปี

การศึกษานี้เป็นการศึกษาย้อนหลัง โดยการรวบรวมข้อมูลผู้ป่วยเด็กที่มารับการรักษาที่หน่วยจิตเวชเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ย้อนหลัง 5 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2547 พบผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามีภาวะออทิสติกจำนวน 138 ราย เป็นเพศชาย 115 ราย เพศหญิง 23 ราย อัตราส่วนชายต่อหญิงเท่ากับ 5:1 อายุเฉลี่ยที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราชเท่ากับ 4 ปี 1 เดือน อายุเฉลี่ยที่ผู้ปกครองเริ่มสังเกตพบความผิดปกติเท่ากับ 2 ปี 1 เดือน อายุเฉลี่ยที่ได้รับการวินิจฉัยเท่ากับ 2 ปี 11 เดือน ระยะเวลาเฉลี่ยระหว่างอายุที่เริ่มสังเกตพบความผิดปกติ กับอายุที่ได้รับการวินิจฉัยเท่ากับ 9.8 เดือน ส่วนใหญ่ของป่วย เป็นบุตรคนเดียว (ร้อยละ 40.6) ส่วนใหญ่ของผู้ป่วย (ร้อยละ 42.8) บิดามารดาเป็นผู้นำมาปรึกษาแพทย์เอง ร้อยละ 34.8 ของผู้ป่วยแพทย์เป็นผู้แนะนำให้มาตรวจ

อาการนำสำคัญได้แก่ ความบกพร่องด้านการพูดและการใช้ภาษาสื่อสาร (ร้อยละ 86.2) ความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (ร้อยละ 61.6) และ ความผิดปกติของพฤติกรรมและความสนใจที่เป็นแบบจำกัด (ร้อยละ 39.1) อาการที่พบร่วมมากที่สุดคือ อาการซุกซนและอยู่ไม่นิ่ง (ร้อยละ 46.4%)

ในผู้ป่วย 120 รายที่ได้รับการตรวจการได้ยิน ได้ผลผิดปกติ 5 ราย ผู้ป่วย 45 รายได้รับการตรวจประเมินพัฒนาการด้วยแบบคัดกรองพัฒนาการ DENVER II ผู้ป่วย 13 รายได้รับการตรวจเชาวน์ปัญญา ผู้ป่วย 7 รายได้รับการตรวจคลื่นไฟฟ้าสมองเนื่องจากมีอาการชัก และผู้ป่วย 1 รายได้รับการตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์สมองเนื่องจากมีภาวะ tuberous sclerosis ผู้ป่วยทุกรายได้รับการรักษาด้วย การฝึกพูด การฝึกทักษะทางสังคม การปรับพฤติกรรม ผู้ป่วย 61 รายได้รับการรักษาด้วยยา

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆกับการได้รับการวินิจฉัยก่อนอายุ 3 ปี พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นการเป็นบุตรคนเดียวและบุตรคนที่สอง ($p < 0.05$)

การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองเริ่มสังเกตพบความผิดปกติของผู้ป่วยได้ค่อนข้างช้า (เฉลี่ย 2 ปี 1 เดือน) และต้องใช้เวลาอีก 9.8 เดือนผู้ป่วยจึงจะได้รับการวินิจฉัย ดังนั้นการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนมีความรู้เรื่องภาวะออทิสติกและสามารถสังเกตความผิดปกติตั้งแต่แรกเริ่ม จึงมีความสำคัญและน่าจะช่วยให้ผู้ป่วยได้รับการวินิจฉัยที่เร็วขึ้น นอกจากนี้แพทย์ผู้ให้การดูแลสุขภาพเด็กเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการแนะนำให้ผู้ป่วยได้รับการวินิจฉัยและรักษาตั้งแต่เบื้องต้น

A RETROSPECTIVE REVIEW OF AUTISTIC DISORDER AT SIRIRAJ HOSPITAL BETWEEN 2000-2004

Sirirat Charuvanij

Autistic disorder is a neuropsychiatric disorder characterized by sustained impairments in communication, social interaction and restricted, stereotypical behavioral patterns. These developmental impairments usually manifest within the second year of life. In the absence of a definite cure, the evidences show that early diagnosis and early intervention can improve long term outcomes of autistic disorder. In Thailand, reports on the study of autistic disorder are limited and there is no report about factors associated with early diagnosis. The purpose of the present study was to examine clinical presentation and factors associated with early diagnosis in autistic children treated at Siriraj Hospital.

This study is a retrospective chart review of autistic children receiving treatment in the child psychiatry unit of Siriraj Hospital from the year 2000 to 2004. There were 138 children diagnosed as autistic disorder with male and female ratio of 5:1. The patients' mean age at admission, mean age at the time of abnormalities first detected by parents, and mean age at the time of diagnosis were 4.1, 2.1, and 2.11 years old, respectively. The mean gap between the age of abnormalities first detected by parents and the age at the time of diagnosis was 9.76 months. Majority of the patients were the only child. Forty two percent of the patients were brought for evaluation by parents themselves; 34.8% were brought in by recommendations of other physicians.

The main presenting symptoms included delayed language development (86.2%), impaired social interaction (61.6%) and restricted, stereotypical behavioral patterns (39.1%). The most common association symptoms was hyperactive behavior (46.4%). In 120 children who had hearing evaluation, 5 were found to have abnormal results. Denver Developmental Screening Test II was administered in 45 children. Electroencephalography was performed in 13 children due to seizure, and a brain computerized tomography was done in one child who had tuberous sclerosis.

All children were treated by speech therapy, behavioral therapy, and developmental stimulation. Sixty-one child received medication on treatment. There were no variables found to be statistically significant correlated with early diagnosis (before age of 3 year), except for being the only child and being the second child of the family ($p < 0.05$).

This study demonstrates that, on average parents first detected the patient abnormalities after the age of 2.1 years and the children had to wait for another 9.8 months to be diagnosed. Therefore, the education about autistic disorder should be given to parents so these children can be early detected and brought to treatment at the early age. Moreover, physicians who provide child health supervision are important persons in early diagnosis.